

ข้อมูลพื้นฐาน
ประเทศไทย

ชื่อทางการ ราชอาณาจักรไทย

1. ข้อมูลทั่วไป

1.1 ลักษณะทางภูมิศาสตร์

- ที่ตั้ง:** ตั้งอยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เหนือเส้นศูนย์สูตรเล็กน้อย แบ่งออกเป็น 4 ภาค¹ (ยกเว้น กรุงเทพมหานคร) คือ
- (1) ภาคกลาง ประกอบด้วย จังหวัดกาญจนบุรี ชัยนาท นครนายก นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี ประจวบคีรีขันธ์ พระนครศรีอยุธยา เพชรบูรณ์ ราชบุรี ลพบุรี สมุทรปราการ สมุทรสงคราม สมุทรสาคร สระบุรี สิงห์บุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง รวม 18 จังหวัด และชายฝั่งทะเลตะวันออกอีก 4 จังหวัด คือ จันทบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ตราด ปราจีนบุรี ระยอง และสระแก้ว รวม 7 จังหวัด
 - (2) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย จังหวัดกาฬสินธุ์ ขอนแก่น ชัยภูมิ นครพนม นครราชสีมา บุรีรัมย์ มหาสารคาม มุกดาหาร ยโสธร ร้อยเอ็ด เลย ศรีสะเกษ สกลนคร สุรินทร์ หนองคาย หนองบัวลำภู อ่างนาจเจริญ อุตรดิตถ์ และอุบลราชธานี รวม 19 จังหวัด
 - (3) ภาคใต้ ประกอบด้วย จังหวัด คือ กระบี่ ชุมพร ตรัง นครศรีธรรมราช นราธิวาส ปัตตานี พังงา พัทลุง ภูเก็ต ยะลา ระนอง สงขลา สตูล และสุราษฎร์ธานี
 - (4) ภาคเหนือ ประกอบด้วย จังหวัดกำแพงเพชร เชียงราย เชียงใหม่ ตาก นครสวรรค์ น่าน พะเยา พิษณุโลก เพชรบูรณ์ แพร่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน สุโขทัย อุตรดิตถ์ และอุทัยธานี รวม 17 จังหวัด

พื้นที่: 513,115.02 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 198,953 ตารางไมล์

ดินแดนอาณาเขต: มีความยาวของพรมแดนทางบก 5,326 กิโลเมตร โดยมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศพม่า 2,202 กิโลเมตร ลาว 1,750 กิโลเมตร กัมพูชา 798 กิโลเมตร และมาเลเซีย 576 กิโลเมตร

เขตชายฝั่ง: ความยาวทางทะเลฝั่งอ่าวไทย 1,840 กิโลเมตร ฝั่งทะเลอันดามัน 865 กิโลเมตร

เมืองหลวง: กรุงเทพมหานคร (Bangkok)

ภูมิอากาศ: เขตร้อนชื้น มี 3 ฤดู ได้แก่ ฤดูร้อนเริ่มตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์-เมษายน และมีฝนตกในช่วงเดือนพฤษภาคม-ตุลาคม ส่วนฤดูหนาวจะเริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน-มกราคม พื้นที่ทั้งหมดอยู่ภายใต้อิทธิพลของลมมรสุม คือ มรสุมตะวันตกเฉียงใต้จากแถบมหาสมุทรอินเดียในฤดูฝน และมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือจากทะเลจีนใต้ในฤดูหนาว อุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปี ประมาณ 18-34 องศาเซลเซียส

ภูมิประเทศ: ประกอบด้วย เทือกเขา ป่าไม้ เนินเขา ที่ราบสูง ที่ราบหุบเขา ที่ราบลุ่มบริเวณแม่น้ำใหญ่หลายสาย ทะเล ชายหาด และเกาะแก่งต่างๆ

ทรัพยากรธรรมชาติ: ดีบุก ยางพารา ก๊าซธรรมชาติ หังสเดน แทนทาลัม ไม้ซุง ตะกั่ว ยิปซัม ลิควิด

¹การแบ่งภาคตามกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

ภัยธรรมชาติ: อุทกภัย วาตภัย ไฟป่า ภัยแล้ง ภัยหนาว

สภาพแวดล้อม (ปัญหาปัจจุบัน): มลพิษทางอากาศจากการปล่อยควันของยานพาหนะ มลพิษทางน้ำจากการปล่อยของเสียในโรงงานอุตสาหกรรม การตัดไม้ทำลายป่าไม่การกีดเซาะหน้าดิน และการลดจำนวนของสัตว์ป่าจากการล่า

เวลา: +7 GMT

1.2 ประชาชน

ประชากร: 65.7 ล้านคน (2550)

โครงสร้างอายุ: 0-14 ปี: 23.0% (ชาย 6,557,245 คน / หญิง 6,448,755 คน)

15-64 ปี: 66.7% (ชาย 21,304,565 คน / หญิง 21,988,840 คน)

65 ปี และสูงกว่า: 10.3% (ชาย 1,941,737 คน / หญิง 2,495,967 คน)

อัตราการเติบโตของประชากร: 0.82% (2548)

อัตราการอ่านออกเขียนได้: 98.1% (2548)

สัญชาติ: ไทย (Thai)

กลุ่มชนพื้นเมือง: ไทย (75%) จีน (14%) อื่นๆ (11%)

ศาสนา: พุทธ (94.6%) อิสลาม (4.6%) คริสต์ (0.7%) อื่นๆ (0.1%)

ภาษา: ไทย อังกฤษ ภาษาท้องถิ่น

1.3 รัฐบาล

ประเภทของรัฐบาล: ระบอบประชาธิปไตย หรือระบอบปรimitตาญาสิทธิราชย์ มีกฎหมาย สูงสุด คือ รัฐธรรมนูญ โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นองค์ประมุขของประเทศ ตั้งแต่วันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2475

การแบ่งส่วนบริหาร: แบ่งเป็น 3 ส่วน คือ

(1) ส่วนกลาง ได้แก่ กระทรวง ทบวง กรมต่างๆ และส่วนราชการอื่นที่เทียบเท่า

(2) การปกครองส่วนภูมิภาค ประกอบด้วย 75 จังหวัด (อำเภอ กิ่งอำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน)

(3) การปกครองส่วนท้องถิ่น แบ่งเป็น

- เทศบาล (เทศบาลนคร เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล)

- องค์การบริหารส่วนจังหวัด

- การปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ 2 แห่ง ได้แก่ กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา

- องค์การบริหารส่วนตำบล

รัฐธรรมนูญ:	รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2551
ระบบกฎหมาย:	
ฝ่ายบริหาร:	คณะรัฐมนตรี หรือรัฐบาล หัวหน้ารัฐบาล นายกรัฐมนตรี พลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ (นายกรัฐมนตรีคนที่ 24 ดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2549 – ปัจจุบัน)
ฝ่ายนิติบัญญัติ:	รัฐสภา ประกอบด้วยสมาชิก 2 ส่วน คือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) ซึ่งประชาชนเลือกตั้งเข้ามาทั้งหมด และวุฒิสมาชิก ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากพระมหากษัตริย์ตามการเสนอขึ้นโปรดเกล้าฯของนายกรัฐมนตรี
ฝ่ายตุลาการ:	ศาล มีหน้าที่พิจารณาคดีต่างๆให้เป็นไปตามบัญญัติของกฎหมาย เพื่อให้เกิดความยุติธรรมแก่ประชาชน ทั้งนี้ ในรัฐธรรมนูญมีบทบัญญัติให้ศาลเป็นสถาบันอิสระจากรัฐสภาและรัฐบาล มีคณะกรรมการตุลาการ (ก.ต.) ทำหน้าที่ควบคุมการแต่งตั้งข้าราชการตุลาการ เพื่อให้ศาลเป็นสถาบันที่ดำรงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ยุติธรรมอย่างแท้จริง
กลุ่มเรียกร้องทางการเมืองและผู้นำต่าง ๆ:	NA

1.4 การเป็นสมาชิกในองค์การระหว่างประเทศ: APEC, APT, ARF, AsDB, ASEAN, BIMSTEC, BIS, CP, EAS, FAO, G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC, ICt (signatory), ICRM, IDA, IFAD, IFC, IFRCs, IHO, ILO, IMF, IMO, Interpol, IOC, IOM, IPU, ISO, ITU, ITUC, MIGA, NAM, OAS (observer), OIC (observer), ONUB, OPCW, OSCE (partner), PCA, UN, UNCTAD, UNESCO, UNHCR, UNIDO, UNMIS, UNWTO, UPU, WCL, WCO, WFTU, WHO, WIPO, WMO, WTO

1.5 การจัดทำความตกลงเขตการค้าเสรี:

(1) ความตกลงเขตการค้าเสรีไทย-ออสเตรเลีย

- รัฐบาลไทยและออสเตรเลียได้ลงนามความตกลงเขตการค้าเสรีไทย-ออสเตรเลีย (Thailand-Australia Free Trade Agreement: TAFTA) เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2547 ณ กรุงแคนเบอร์รา ประเทศออสเตรเลีย และมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2548 ถือเป็นความตกลงการค้าเสรีสองฝ่ายสมบูรณ์แบบฉบับแรกของไทย ซึ่งครอบคลุมการค้าสินค้าและบริการ การลงทุน และความร่วมมือทางเศรษฐกิจอื่นๆ เช่น พาณิชยอิเล็กทรอนิกส์ ทรัพย์สินทางปัญญา การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ และนโยบายการแข่งขัน เป็นต้น

(2) ความตกลงเขตการค้าเสรีไทย-นิวซีแลนด์

- ผู้นำไทยและนิวซีแลนด์ได้ประกาศสรุปผลการเจรจาเมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2547 ณ กรุงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และเมื่อวันที่ 19 เมษายน 2548 รัฐบาลไทยและนิวซีแลนด์ได้ลงนามในความตกลงหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่ใกล้ชิดกันยิ่งขึ้นไทย-นิวซีแลนด์ (Thailand-New Zealand Closer Economic Partnership) โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2548 ทั้งนี้ ความตกลงฯ ครอบคลุมเรื่องการเปิดตลาดการค้าสินค้า บริการ การลงทุน และความร่วมมือที่เกี่ยวข้องกับการค้า เช่น พาณิชนยอิเล็กทรอนิกส์ ทรัพย์สินทางปัญญา การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ และนโยบายการแข่งขัน เป็นต้น

(3) ความตกลงเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย

- รัฐบาลไทยและอินเดียได้ลงนามกรอบความตกลงเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย (Framework Agreement for Establishing Free Trade Area between Thailand and India) เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2546 ซึ่งมีผลให้ทั้งสองฝ่ายต้องลดภาษีสินค้ากลุ่มแรก (Early Harvest Scheme) จำนวน 82 รายการ ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2547 โดยจะลดเหลือร้อยละ 0 ในวันที่ 1 กันยายน 2549 นอกจากนี้ ปัญหาและอุปสรรคทางการค้าด้านอื่นๆก็จะได้รับการแก้ไขไปพร้อมๆกันด้วย

(4) ความตกลงเขตการค้าเสรีไทย-ญี่ปุ่น

- รัฐบาลไทยและญี่ปุ่นได้ลงนามในความตกลงหุ้นส่วนเศรษฐกิจไทย-ญี่ปุ่น (Japan-Thailand Economic Partnership Agreement: JTEPA) เมื่อวันที่ 3 เมษายน 2550 ณ กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ทั้งนี้ ความตกลงฯ ครอบคลุมเรื่องการเปิดตลาดการค้าสินค้า บริการ การลงทุน และความร่วมมือทางเศรษฐกิจอื่นๆ

(5) ข้อตกลงเร่งลดภาษีสินค้าผักและผลไม้ระหว่างไทย-จีน²

- เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2546 รัฐบาลไทยและจีนได้ลงนามในข้อตกลงเร่งลดภาษีศุลกากรสินค้าผักและผลไม้ระหว่างไทย-จีน ให้เหลือ 0% ครอบคลุมสินค้าผักและผลไม้ตามพิกัดศุลกากร HS 07 – 08 รวม 118 รายการ (พิกัด 6 หลัก) โดยมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2546

- ข้อตกลงเร่งลดภาษีฯ (หรือที่เรียกว่า เอฟทีเอไทย-จีน) ข้างต้น เป็นการดำเนินการภายใต้แนวคิดการเปิดเสรีในบางสาขาที่มีความพร้อมก่อน (Early Harvest) ตามมาตรา 6 ของความตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน-จีน หรือที่เรียกว่า “เอฟทีเอ อาเซียน-จีน” (สิงคโปร์ได้เข้าร่วมในความตกลงเร่งลดภาษีด้วยและเริ่มลดภาษีระหว่างกันเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2548)

² ชื่อของความตกลงฉบับนี้ คือ “Agreement between the Government of the Kingdom of Thailand and the Government of the People’s Republic of China on Accelerated Tariff Elimination under the Early Harvest Program of the Framework Agreement on Comprehensive Economic Cooperation between ASEAN and China”

- การเปิดเสรีในบางสาขาที่มีความพร้อมก่อน (Early Harvest) ภายใต้เขตการค้าเสรีอาเซียน-จีน ครอบคลุมในพิกัด HS 01 - 08 ได้เริ่มต้นตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2547 ก่อนที่จะมีการเปิดเสรี ในรายการสินค้าปกติ (Normal Track) ต่อไป

(6) เขตการค้าเสรีไทย-สหรัฐอเมริกา

- การเจรจาความตกลงเขตการค้าเสรีไทย-สหรัฐฯ พัฒนามาจากการจัดทำกรอบความตกลงด้านการค้าและการลงทุนระหว่างไทยกับสหรัฐฯ (Trade and Investment Framework Agreement: TIFA) ที่ลงนามเมื่อปี 2545 และนำไปสู่การประกาศเจตนารมณ์ของผู้นำทั้งสองฝ่ายที่จะเจรจาจัดทำ FTA ระหว่างกัน ในระหว่างการประชุมสุดยอดผู้นำเอเปค เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2546 ณ กรุงเทพฯ

- การเจรจา FTA ไทย-สหรัฐฯ ได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการครั้งแรกในเดือนมิถุนายน 2547 จนถึงปัจจุบัน มีการประชุมไปแล้ว 6 รอบ ครั้งล่าสุดระหว่างวันที่ 9 – 13 มกราคม 2549 ณ จังหวัดเชียงใหม่

(7) เขตการค้าเสรีไทย-เปรู

- ไทยและเปรูได้ลงนามในกรอบความตกลงว่าด้วยการเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจที่ใกล้ชิด (Framework Agreement on Closer Economic Partnership) เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2546 โดยครอบคลุมการเปิดเสรี และการอำนวยความสะดวกทางการค้าสินค้า บริการ การลงทุน และการขยายความร่วมมือในด้านอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ได้เริ่มเจรจาครั้งแรกเมื่อเดือนมกราคม 2547

- ปัจจุบัน ทั้งสองฝ่ายสามารถเจรจาตกลงกันได้ในส่วนของการค้าสินค้าเกือบทั้งหมด จึงตกลงนำส่วนที่ตกลงกันได้แล้วมาเริ่มใช้ก่อน โดยได้จัดทำพิธีสารเพื่อเร่งเปิดเสรีการค้าและอำนวยความสะดวกทางการค้าระหว่างไทยกับเปรู และได้ลงนามในพิธีสารดังกล่าว ในระหว่างการประชุมสุดยอดผู้นำเอเปค ครั้งที่ 13 ณ นครปูซาน สาธารณรัฐเกาหลี

(8) ความตกลงการค้าเสรีไทย-สมาคมการค้าเสรีแห่งยุโรป (Europe Free Trade Association: EFTA³)

- ประธานาธิบดีแห่งสมาพันธ์รัฐสวิส (Mr. Joseph Deiss) ได้เดินทางมาเยือนไทยอย่างเป็นทางการ ระหว่างวันที่ 17 – 19 มีนาคม 2547 และได้เสนอให้มีการจัดทำเขตการค้าเสรีไทย-EFTA ซึ่งนายกรัฐมนตรีไทยได้เห็นชอบในหลักการ ซึ่งต่อมา คณะกรรมการนโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ (กนศ.) ได้มีมติให้กระทรวงพาณิชย์ โดยกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ ทำการศึกษาผลกระทบของการจัดทำความตกลงการค้าเสรีไทย-EFTA และรายงานผลต่อ กนศ. ก่อนที่จะเริ่มการเจรจาอย่างเป็นทางการ

³ EFTA จัดตั้งขึ้นในปี 1960 จาก Stockholm Convention เพื่อเปิดเสรีทางการค้า (แต่ไม่ถึงขั้นเป็น Customs Union) ประกอบด้วยสมาชิกที่เล็กแต่มั่งคั่ง 4 ประเทศ ได้แก่ ไอร์แลนด์ สวิตเซอร์แลนด์ นอร์เวย์ และลิกเตนสไตน์

- คณะเจรจาของไทยและสมาคมการค้าเสรีแห่งยุโรปได้จัดการหารืออย่างไม่เป็นทางการระหว่างกัน เมื่อวันที่ 10 มกราคม 2548 ณ กรุงเทพฯ เพื่อแลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับกรอบ แนวทาง และ กำหนดการของการเจรจา โดยทั้งสองฝ่ายเห็นพ้องกันว่า ความตกลงฯ ควรครอบคลุมเรื่องการค้าสินค้า การค้าบริการและการลงทุน และความร่วมมือต่างๆ ระหว่างกัน (comprehensive) โดยทั้งสองฝ่ายกำหนดที่จะสรุปผลเจรจาภายใน 1 ปี

(9) ความตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน-จีน

- ผู้นำอาเซียนและจีนได้ลงนามกรอบความตกลงจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน-จีน (Framework Agreement on ASEAN-China Comprehensive Economic Cooperation) เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2545 ณ กรุงพนมเปญ ประเทศกัมพูชา เพื่อให้เป็นแนวทางดำเนินการเปิดเสรีและดำเนินการด้านความร่วมมือในด้านต่างๆ โดยได้เห็นชอบในแนวคิดที่จะมีการเปิดเสรีในบางสาขาที่มีความพร้อมก่อน หรือที่ เรียกว่า แนวคิด Early Harvest ภายใต้มาตรา 6 ของกรอบความตกลงดังกล่าว โดยครอบคลุมสินค้าใน พิกัด HS 01 – 08 ได้แก่ สัตว์มีชีวิต เนื้อสัตว์ ปลา และอาหารทะเล นมและผลิตภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์จากพืช และสัตว์ ผักและผลไม้ โดยเริ่มลดภาษีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2547 และลดภาษีลงเหลือ 0% ภายในปี 2549

- ในการประชุมสุดยอดอาเซียน-จีน เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2547 ณ ประเทศลาว อาเซียนและจีนได้ลงนามใน “ความตกลงการค้าสินค้าภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ระหว่างอาเซียนและจีน” เพื่อเริ่มต้นเปิดเสรีทางการค้าให้แก่กันในด้านสินค้าที่นอกเหนือจากสินค้ากลุ่มพิกัด 01 – 08 ที่ได้เปิดเสรีไปแล้ว ซึ่งมีผลตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2548 และเริ่มต้นลดภาษีในรายการสินค้าปกติ ในวันที่ 1 กรกฎาคม 2548 โดยไทยได้ลดภาษีให้แก่จีนตั้งแต่วันที่ 20 กรกฎาคม 2548

(9) ความตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน-ญี่ปุ่น

- เริ่มการเจรจาเมื่อปี 2548 โดยเจรจามาแล้ว 7 รอบ และตั้งเป้าหมายว่า ผู้นำจะสามารถลงนาม ความตกลงฯ ได้ ภายในปี 2550 การเจรจาครอบคลุมการเปิดตลาดสินค้า บริการ การลงทุน รวมทั้งความร่วมมือ และกฎระเบียบต่างๆ ที่จะอำนวยความสะดวกทางการค้า

(10) ความตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน-อินเดีย

- อาเซียนและอินเดียได้ลงนามกรอบความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่าง อาเซียนและอินเดีย (Framework Agreement on Comprehensive Economic Cooperation) ในการประชุมสุดยอดผู้นำครั้งที่ 2 เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2546 เพื่อเป็นข้อผูกพันแม่บทที่กำหนดให้อาเซียนและ อินเดียร่วมกันสร้างภูมิภาคการค้าและการลงทุน (Regional Trade and Investment Area: RTIA) โดย

ผู้นำได้ตั้งเป้าสรุปผลการเปิดตลาดการค้าสินค้าภายในเดือนกรกฎาคม 2550 ทั้งนี้ คาดว่าจะเริ่มต้นการลดภาษีตั้งแต่ปี 2551 เป็นต้นไป

(11) ความตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน-เกาหลี

- ในการประชุม ASEAN-ROK Summit เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2547 ณ กรุงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้นำอาเซียนและเกาหลีเห็นชอบให้เริ่มการเจรจาจัดทำความตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน-เกาหลี ในช่วงต้นปี 2548 และกำหนดให้สรุปผลการเจรจาภายใน 2 ปี (ภายในปี 2549) แต่ต่อมาได้เลื่อนออกไปเป็นปลายปี 2550 สำหรับความตกลงว่าด้วยการค้าสินค้าซึ่งอาเซียน 9 ประเทศ (ยกเว้นไทย) และเกาหลี ได้ ลงนามไปแล้วนั้น คาดว่าจะสามารถเริ่มใช้บังคับได้ตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2550 สำหรับไทยยังอยู่ระหว่างการเจรจากับเกาหลี

(12) ความตกลงการค้าเสรีอาเซียน-ออสเตรเลีย-นิวซีแลนด์

- ผู้นำอาเซียน ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ ได้ลงนามในแถลงการณ์ร่วม เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2547 ณ กรุงเวียงจันทน์ ตกลงให้เริ่มจัดทำความตกลงการค้าเสรี และได้เริ่มการเจรจาตั้งแต่เดือนมีนาคม 2548 โดยตั้งเป้าให้สรุปผลการเจรจาภายในปี 2550 เพื่อให้ความตกลงมีผลบังคับใช้ได้ในปี 2551

(13) ความตกลงเขตการค้าเสรี BIMSTEC

- BIMSTEC⁴ (The Bay of Bengal Initiative for Multi-Sectoral Technical and Economic Cooperation) เป็นกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศในอนุทวีปเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งรัฐมนตรีเศรษฐกิจ/การค้าของประเทศสมาชิก BIMSTEC ได้ร่วมลงนามความตกลงเขตการค้าเสรี BIMSTEC เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2547 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการค้าและการลงทุนภายในประเทศสมาชิกและเพื่อดึงดูดนักธุรกิจจากภายนอกให้มาทำการค้าและการลงทุนกับประเทศสมาชิก BIMSTEC ให้มากขึ้น โดยขอบเขตของกรอบความตกลงฯ ครอบคลุมการค้าสินค้า การค้าบริการ การลงทุน และความร่วมมือทางเศรษฐกิจ

2. ข้อมูลเศรษฐกิจ

2.1 ภาพรวม :

⁴ กลุ่ม BIMSTEC ได้จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2540 โดยมีสมาชิกเริ่มแรก 4 ประเทศ ได้แก่ บังกลาเทศ ศรีลังกา อินเดีย และไทย ต่อมา พม่าได้เข้าเป็นสมาชิกในเดือนธันวาคม 2540 เนปาล และภูฏาน ในเดือนธันวาคม 2546 รวมสมาชิกทั้งหมด 7 ประเทศ

เศรษฐกิจของไทยมีการเติบโตอย่างต่อเนื่องในอัตราเฉลี่ย 5.7% ต่อปี ในช่วงปี 2545 – 2548 และจัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีรายได้ปานกลาง โดยมีขนาดทางเศรษฐกิจใหญ่เป็นลำดับที่ 20 จากจำนวน 192 ประเทศในโลก มีฐานการผลิตที่หลากหลาย ช่วยลดความเสี่ยงจากภาวะผันผวนของวัฏจักรเศรษฐกิจและสามารถสร้างความเชื่อมโยงระหว่างภาคการผลิตเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มได้มากขึ้น อย่างไรก็ตาม เศรษฐกิจไทยมีจุดอ่อนในเชิงโครงสร้างที่ต้องพึ่งพิงการนำเข้าวัตถุดิบ ชิ้นส่วน พลังงาน เงินทุน และเทคโนโลยี ในสัดส่วนที่สูง โดยที่ผลิตภาพการผลิตยังต่ำ การผลิตอาศัยฐานทรัพยากรมากกว่าองค์ความรู้ มีการใช้ทรัพยากรเพื่อการผลิตและบริโภคอย่างสิ้นเปลือง ทำให้เกิดปัญหาสภาพแวดล้อมและผลกระทบในด้านสังคมตามมาจากการที่ไม่ได้สร้างภูมิคุ้มกันที่เหมาะสม ส่วนโครงสร้างพื้นฐานด้านขนส่งและโลจิสติกส์ยังขาดประสิทธิภาพและการเชื่อมโยงที่เป็นระบบ ทำให้มีต้นทุนสูงถึง 16% ของ GDP อีกทั้งภาคขนส่งยังมีสัดส่วนการใช้พลังงานเชิงพาณิชย์สูงถึง 38% นอกจากนี้ โครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและสื่อสาร และน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค ยังไม่กระจายไปสู่พื้นที่ชนบทอย่างเพียงพอ และทั่วถึง ส่วนโครงสร้างพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมของไทยยังอยู่ในระดับต่ำและเป็นรองประเทศเพื่อนบ้านที่เป็นคู่แข่งทางการค้า

อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยมีจุดแข็งอยู่ที่การมีเสถียรภาพเศรษฐกิจในระดับที่ดีจากการดำเนินนโยบายเพื่อฟื้นฟูเสถียรภาพเศรษฐกิจของประเทศภายหลังวิกฤตเศรษฐกิจ โดย ณ สิ้นปี 2548 อัตราการว่างงานเฉลี่ยอยู่ที่ 2.0% และทุนสำรองเงินตราระหว่างประเทศอยู่ในระดับ 52.1 พันล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งนับว่าเป็นระดับที่เพียงพอในการป้องกันความเสี่ยงจากภายนอก อย่างไรก็ตาม ราคาน้ำมันที่เพิ่มสูงขึ้นมากตั้งแต่ปลายปี 2547 และต่อเนื่องจนถึงปัจจุบันที่ส่งผลให้ดุลการค้า ดุลบัญชีเดินสะพัดขาดดุลเพิ่มขึ้น สะท้อนถึงปัญหาความอ่อนแอในเชิงโครงสร้างที่พึ่งพิงภายนอกมากเกินไป รวมทั้งไทยยังมีฐานะการออมที่ต่ำกว่าการลงทุน ทำให้ต้องพึ่งพิงเงินทุนจากต่างประเทศและเสี่ยงต่อการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ จึงจำเป็นต้องพัฒนาระบบภูมิคุ้มกันทางเศรษฐกิจภายใต้สภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจโลกที่มีการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีของสินค้าและบริการ เงินทุน คน และองค์ความรู้/เทคโนโลยี

จากข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เศรษฐกิจไทยในปี 2549 โดยรวม ขยายตัวร้อยละ 5 สูงกว่าการขยายตัวร้อยละ 4.5 ในปี 2548 เนื่องจากแรงสนับสนุนจากปริมาณส่งออกสินค้าซึ่งขยายตัวร้อยละ 9.0 ตามภาวะเศรษฐกิจโลกที่ขยายตัวดี เทียบกับที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.3 ในปี 2548 ในขณะที่ปริมาณการนำเข้าลดลงร้อยละ 0.8 จากที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.8 ในปี 2548 ซึ่งเป็นไปตามภาวะการบริโภคและการลงทุนภาคเอกชนที่ชะลอตัว เนื่องจากราคาน้ำมันที่สูงขึ้นส่งผลให้อัตราเงินเฟ้อสูง อัตราดอกเบี้ยที่ปรับเพิ่มขึ้น และความกังวลต่อสถานการณ์ภายในประเทศทั้งเหตุการณ์ความไม่สงบในภาคใต้ และความไม่แน่นอนทางการเมือง ซึ่งส่งผลให้ความเชื่อมั่นของประชาชนและนักลงทุนลดลง

2.2 ดัชนีเศรษฐกิจ

- ตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจต่างๆ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) (2550)

GDP: 245.7 พันล้านเหรียญสหรัฐ

GDP Real Growth Rate: 4.8%

GDP Per Capita: 3,737 เหรียญสหรัฐ

GDP by Sector: เกษตร: 10.7%

อุตสาหกรรม: 44.6%

บริการ: 44.7%

กำลังคน: จำนวน 36.42 ล้านคน (2550)

ผู้มีงานทำ 35.68 ล้านคน

ทำงานในภาคเกษตร : 39.45% (จำนวน 14.08 ล้านคน)

ทำงานนอกภาคเกษตร: 60.55% (จำนวน 21.61 ล้านคน)

- สาขาการผลิต 5.58 ล้านคน

- การขายส่ง ขายปลีก ซ้ำงซ่อมรถ 5.51 ล้านคน

อัตราการว่างงาน: 1.51% (2549) (จำนวน 0.55 ล้านคน)

จำนวนประชากรที่ต่ำกว่าเส้นความยากจน: 10.0% (2547)

รายได้ครัวเรือนหรือการบริโภค: ต่ำสุด 10%: 2.8%

สูงสุด 10%: 32.4% (2541)

อัตราเงินเฟ้อ: 2.2% (2550)

การลงทุน: 4.1 ล้านเหรียญสหรัฐ (2549)

แหล่งเงินทุน: ญี่ปุ่น สหรัฐฯ สิงคโปร์ เกาหลีใต้ ไต้หวัน จีน

งบประมาณ: รายได้: 40.31 พันล้านเหรียญสหรัฐ

รายจ่าย: 40.34 พันล้านเหรียญสหรัฐ

- สาขาการผลิตที่สำคัญ

สินค้าเกษตร: ข้าว มันสำปะหลัง ยางพารา ข้าวโพด อ้อย มะพร้าว ถั่วเหลือง

สินค้าอุตสาหกรรม: สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม สินค้าเกษตรแปรรูป ยาสูบ ซีเมนต์ อิฐมณีและเครื่องประดับ

เครื่องใช้ไฟฟ้า คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ แผงวงจรไฟฟ้า เฟอร์นิเจอร์

พลาสติก รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ

- การค้าระหว่างประเทศ (2550)

การส่งออก: 152.4 พันล้านเหรียญสหรัฐ

สินค้าส่งออก: เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ รถยนต์ อุปกรณ์ และส่วนประกอบ แผงวงจรไฟฟ้า ยางพารา เม็ดพลาสติก อัญมณีและเครื่องประดับ น้ำมันสำเร็จรูป เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์และส่วนประกอบ เคมีภัณฑ์

ตลาดส่งออกสำคัญ: สหรัฐฯ 15% ญี่ปุ่น 12.7% จีน 9.0% สิงคโปร์ 6.4% ฮองกง 5.5%

การนำเข้า: 140.0 พันล้านเหรียญสหรัฐ

สินค้านำเข้า: น้ำมันดิบ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ เคมีภัณฑ์ แผงวงจรไฟฟ้า เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์ และส่วนประกอบ เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ สินแร่โลหะอื่นๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ เครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่งและทองคำ ส่วนประกอบและอุปกรณ์ยานพาหนะ

แหล่งนำเข้าสำคัญ: ญี่ปุ่น 20.1% จีน 10.6% สหรัฐฯ 6.7% มาเลเซีย 6.6% สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ 5.6%

- ข้อมูลอื่นๆ

ดุลบัญชีเดินสะพัด: 14.9 พันล้านเหรียญสหรัฐ (2550) หรือ 6.1% ของ GDP

เงินสำรองเงินตราต่างประเทศ: 65.29 พันล้านเหรียญสหรัฐ (2549)

หนี้จากต่างประเทศ: 58.9 พันล้านเหรียญสหรัฐ (2549)

สกุลเงิน (รหัสย่อ): บาท (Baht—THB)

อัตราแลกเปลี่ยน: บาท/ดอลลาร์สหรัฐ – 34.56 บาท / 1 ดอลลาร์สหรัฐ (2550)

ปีงบประมาณ: 1 ตุลาคม – 30 กันยายน

3. การเมืองและสังคม:

ไทยได้เปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มาเป็นระบอบประชาธิปไตย หรือระบอบปรimitตาญาสิทธิราชย์ มีกฎหมายสูงสุด คือ รัฐธรรมนูญ โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นองค์ประมุขของประเทศ เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2475 แต่ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ไทยยังเป็นประชาธิปไตยที่ไม่เป็นไปตามหลักการ มีการปฏิวัติรัฐประหารยึดอำนาจ 4 ครั้ง คือ ครั้งแรก วันที่ 14 ตุลาคม 2516 ครั้งที่สอง วันที่ 6 ตุลาคม 2519 ครั้งที่สาม วันที่ 17 พฤษภาคม 2535 และครั้งล่าสุดวันที่ 19 กันยายน 2549 ซึ่งผลของการปฏิวัติยึดอำนาจในครั้งหลัง ได้นำไปสู่การแก้ไขกฎหมายรัฐธรรมนูญของประเทศ ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน คือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540

การพัฒนาสังคม

การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่ผ่านทำให้ไทยสามารถแข่งขันในเวทีโลก ในขณะเดียวกันก็นำมาซึ่งค่านิยมทางวัตถุ หากสังคมไทยปราศจากภูมิคุ้มกันที่ดีจะก่อให้เกิดความเสื่อมถอยทางวัฒนธรรม และความสัมพันธ์ที่ดีซึ่ง

เป็นรากฐานของความมั่นคงและเข้มแข็งของชุมชน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (2550-2554) จึงมีแนวคิดที่จะพัฒนาสังคมไทยให้เกิดการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ สามารถปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลง และสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาประเทศที่ยั่งยืน

ในบริบทสังคมไทย ทูทางสังคม⁵ ถือเป็นทุนสำคัญจากทุน 4 ประเภทที่มีผลต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจ ได้แก่ ทุนทางกายภาพ ทุนทางการเงิน ทุนมนุษย์ และทุนทางสังคม จากการประเมินสถานภาพทุนทางสังคมของไทย พบข้อเท็จจริงที่สะท้อนจุดแข็งและจุดอ่อนที่จะนำไปใช้ในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาทุนทางสังคมได้ ดังนี้

(1) สถานภาพคน พบว่า คนไทยต้องเน้นการป้องกันโรคและเสริมสร้างสุขภาพมากขึ้น เร่งพัฒนาการศึกษาและคุณภาพทั้งความรู้และคุณธรรม และคนไทยมีลักษณะที่ดีเอื้อต่อการเพิ่มทุนทางสังคม อาทิ ความยิ้มแย้มแจ่มใส เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ซอบบริการผู้อื่น เปิดรับสิ่งใหม่ ฯลฯ ซึ่งสามารถนำไปเอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ เช่น การผลิต การค้า และการบริการ

(2) สถาบันทางสังคมมีบทบาทน้อยในการเป็นทุนทางสังคม แม้ว่าสถาบันพระมหากษัตริย์ซึ่งถือเป็นสถาบันหลักและเป็นศูนย์รวมจิตใจของคนในชาติมายาวนาน แต่สถาบันอื่นยังต้องมีการพัฒนา โดยเฉพาะสถาบันครอบครัว สถาบันศาสนา สถาบันการเมืองการปกครองซึ่งยังมีการกระจายภารกิจและงบประมาณลงสู่ท้องถิ่น ล้าช้า ขาดการบูรณาการในภารกิจของหน่วยงานต่างๆ และควรเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศมากขึ้น

(3) วัฒนธรรมและระบบคุณค่าที่ดีงามบางอย่างเริ่มเสื่อมถอย จากผลกระทบของกระแสโลกาภิวัตน์ที่ทำให้เกิดการเลือนไหลทางวัฒนธรรมอย่างไร้พรมแดน ส่งผลให้คนไทยรับวัฒนธรรมที่ไม่พึงประสงค์มากขึ้นโดยปราศจากการรู้เท่าทัน บั่นทอนระบบคุณค่าที่ดีงามในสังคมและนำไปสู่ปัญหาสังคมต่างๆ

(4) องค์กรความรู้ พบว่าการพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมทั้งการถ่ายทอดไปสู่คนรุ่นใหม่มีน้อย ในขณะที่การสร้างองค์ความรู้จากผลผลิตของการวิจัยและพัฒนาเพิ่มขึ้น แต่การนำองค์ความรู้ไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์อยู่ในระดับต่ำ คือเป็นอันดับที่ 30 จาก 52 ประเทศ ในขณะที่สิงคโปร์ เกาหลี และมาเลเซียอยู่ในอันดับที่ 5 10 และ 14 ตามลำดับ จากสถิติการจดทะเบียนสิทธิบัตร จำนวนสิทธิบัตรที่จดทะเบียนในไทยคิดเป็นสัดส่วนเพียง 0.4% ของสิทธิบัตรทั่วโลก และ 77% เป็นการจดทะเบียนโดยต่างชาติ สิทธิบัตรของคนไทยส่วนใหญ่เป็นการพัฒนาเทคโนโลยีขั้นต้น จึงมีการสร้างมูลค่าเพิ่มไม่สูงนัก

ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างทุนทางสังคมเพื่อการพัฒนาประเทศ

การพัฒนาประเทศให้เกิดความสมดุลระหว่างภาคการผลิต บริการ สิ่งแวดล้อม และสังคม จำเป็นต้องใช้ทุนทางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญในการเชื่อมโยงกับทุนทุกประเภททั้งทุนทางเศรษฐกิจ และทุนทาง

⁵ “ทุนทางสังคม” เกิดจากการรวมตัว ร่วมคิด ร่วมทำ บนฐานของความไว้วางใจเชื่อใจสายใยความผูกพัน และวัฒนธรรมที่ดีงามของสังคมไทยผ่านระบบความสัมพันธ์ในองค์กรประกอบหลัก ได้แก่ คน สถาบัน วัฒนธรรม และองค์ความรู้

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างบูรณาการ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 จึงมีข้อเสนอยุทธศาสตร์การเสริมสร้างทุนทางสังคมเพื่อนำไปสู่เป้าประสงค์หลักของแผนฯ ดังนี้

- (1) การเพิ่มคุณภาพและศักยภาพของคน ทั้งด้านจิตใจ สติปัญญา และสุขภาพอนามัย
- (2) การส่งเสริมบทบาทของสถาบันหลักในการเสริมสร้างคุณค่าทางสังคม โดยเฉพาะ สถาบันครอบครัว ชุมชน ศาสนา และธุรกิจเอกชน
- (3) การอนุรักษ์ ฟื้นฟู และเสริมสร้างวัฒนธรรมที่งดงามของไทยให้คงอยู่
- (4) การพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้และภูมิปัญญา ให้เกิดความรู้ใหม่และนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเหมาะสม
- (5) การสร้างสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเพิ่มทุนทางสังคม

4. นโยบายเศรษฐกิจ

ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554) ซึ่งได้วางวิสัยทัศน์ประเทศไทย เพื่อพัฒนาประเทศมุ่งสู่ “สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน” ภายใต้แนวปฏิบัติของ “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” รัฐบาลไทยได้กำหนดพันธกิจด้านเศรษฐกิจ คือ การเสริมสร้างเศรษฐกิจให้มีคุณภาพ เสถียรภาพ และเป็นธรรม มุ่งปรับโครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถแข่งขันได้ มีภูมิคุ้มกันความเสี่ยงจากความผันผวนของสภาพแวดล้อมในยุคโลกาภิวัตน์ บนพื้นฐานการบริหารเศรษฐกิจส่วนรวมอย่างมีประสิทธิภาพ มีระดับการออมที่เพียงพอ มีการปรับโครงสร้างการผลิตและบริการบนฐานความรู้และนวัตกรรม ใช้จุดแข็งของความหลากหลายทางชีวภาพและเอกลักษณ์ความเป็นไทย ควบคู่กับการเชื่อมโยงกับต่างประเทศ และการพัฒนาปัจจัยสนับสนุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน และโลจิสติกส์ พลังงาน กฎกติกา และกลไกสนับสนุนการแข่งขันและกระจายผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม

ทั้งนี้ รัฐบาลได้วางเป้าหมายด้านเศรษฐกิจ คือ การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้มีความสมดุลและยั่งยืน โดยให้สัดส่วนภาคเศรษฐกิจในประเทศต่อภาคการค้าระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นเป็น 75% ภายในปี 2554 ผลิตรวมการผลิตเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่า 3% ต่อปี อัตราเงินเฟ้อเฉลี่ยไม่เกิน 4% ต่อปี สัดส่วนหนี้สาธารณะต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ไม่เกิน 50% ความยืดหยุ่นการใช้พลังงานเฉลี่ยไม่เกิน 1:1 สัดส่วนรายได้ของกลุ่มที่มีรายได้สูง 20% ระดับบนต่อรายได้ของกลุ่มที่มีรายได้น้อย 20% ระดับล่าง ไม่เกิน 10% ภายในปี 2554 และสัดส่วนผลผลิตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ เป็น 40% ภายในปี 2554

ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศที่สำคัญในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 ในส่วนของยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้สมดุลและยั่งยืน ให้ความสำคัญกับ

- (1) การปรับโครงสร้างการผลิตเพื่อเพิ่มผลิตภาพและคุณค่าของสินค้าและบริการบนฐานความรู้และความเป็นไทย โดยการพัฒนาคัลเลคเตอร์และห่วงโซ่อุปทาน รวมทั้งเครือข่ายชุมชนบนฐานความรู้

สมัยใหม่ ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมไทย และความหลากหลายทางชีวภาพ เพื่อสร้างสินค้าที่มีคุณภาพและมูลค่าสูง มีตราสินค้าเป็นที่ยอมรับของตลาด รวมทั้งสร้างบรรยากาศการลงทุนที่ดี เพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ และส่งเสริมการลงทุนไทยในต่างประเทศ ตลอดจนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ การปฏิรูปองค์กร การปรับปรุงกฎระเบียบ และพัฒนาระบบมาตรฐานในด้านต่างๆ เพื่อสนับสนุนการปรับโครงสร้างการผลิต

(2) การสร้างภูมิคุ้มกันของระบบเศรษฐกิจ โดยการบริหารเศรษฐกิจส่วนรวมอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจให้มั่นคงและสนับสนุนการปรับโครงสร้างการผลิต โดยการระดมทุนไปสู่ภาคการผลิตที่มีประสิทธิภาพ การส่งเสริมการออมอย่างเป็นระบบเพื่อเป็นแหล่งระดมทุนและเป็นหลักประกันในชีวิตของประชาชน และการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานและการพัฒนาแหล่งพลังงานทางเลือก เพื่อลดการพึ่งพิงการนำเข้าพลังงานและประหยัดเงินตราต่างประเทศ

(3) การสนับสนุนให้เกิดการแข่งขันที่เป็นธรรมและการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเป็นธรรม โดยส่งเสริมการแข่งขันการประกอบธุรกิจในระบบได้อย่างเสรีและเป็นธรรม การกระจายการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานไปสู่ภูมิภาคอย่างสมดุลและเป็นธรรม เพิ่มประสิทธิภาพและความครอบคลุมของการให้บริการของระบบการเงินฐานรากให้สามารถสนับสนุนการพัฒนาชุมชนและเศรษฐกิจฐานราก ด้วยการเพิ่มความสามารถบุคลากรให้สามารถจัดการเงินทุนได้อย่างมีประสิทธิภาพ พัฒนาองค์กรการเงินชุมชนให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล และใช้สถาบันการเงินเฉพาะกิจเป็นกลไกในการระดมทุน รวมทั้งดำเนินนโยบายการคลังเพื่อส่งเสริมการกระจายรายได้ด้วยการกระจายอำนาจการจัดเก็บภาษี การจัดทำงบประมาณ การเบิกจ่าย และการก่องหนี่ ภายใต้กรอบการรักษาวินัยทางการคลัง

นโยบายการค้าและการลงทุน

ไทยมีนโยบายเปิดเสรีการค้าและการลงทุน โดยได้เข้าร่วมในเวทีการเจรจาการค้าระหว่างประเทศ ทั้งในกรอบทวิภาคี ภูมิภาค และพหุภาคี ซึ่งสะท้อนให้เห็นความพร้อมของประเทศไทยในการรวมกลุ่มเศรษฐกิจโลก แกนหลักของนโยบายการค้าของไทย คือ การขยายตัวของการส่งออก รวมทั้งการกระจายตลาดและการผลิตสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น

ในระบบการค้าพหุภาคี ไทยให้การสนับสนุนโดยมีส่วนร่วมในการเปิดการเจรจาขอบเขต ซึ่งเน้นเรื่องการพัฒนาวิถีทางการค้า การเปิดตลาดให้มากขึ้น และมีกฎระเบียบทางการค้าที่โปร่งใสและเป็นธรรมมากขึ้น นอกจากนี้ ไทยยังได้จัดทำความตกลงเขตการค้าเสรีกับหลายประเทศ โดยมีเป้าหมายเพื่อเปิดตลาดให้กับสินค้าไทย และส่งเสริมให้ไทยเป็นจุดยุทธศาสตร์เพื่อการลงทุนในภูมิภาค นอกจากนี้ การจัดทำเขตการค้าเสรียังเป็นเสมือน building bloc สำหรับการเปิดเสรีการค้าและการลงทุนในกรอบพหุภาคี เพื่อให้มีการปรับตัวภายในประเทศอย่างค่อยเป็นค่อยไป ส่วนความร่วมมือในภูมิภาคจะสนับสนุนให้ประเทศสามารถเผชิญกับสิ่งท้าทายจากกระแสโลกาภิวัตน์และนำไปสู่ความสงบและความเจริญมั่งคั่งในภูมิภาค

ด้านการลงทุน รัฐบาลไทยมีข้อผูกพันที่จะต้องปรับปรุงสภาพแวดล้อมการลงทุนโดยรวม ทั้งนี้ สาขาการลงทุนที่รัฐบาลให้การส่งเสริม ได้แก่ การแปรรูปสินค้าเกษตร ยานยนต์ แพชั่น รวมถึงสิ่งทอ เครื่องหนัง อัญมณี อิเล็กทรอนิกส์ และการบริการที่สร้างมูลค่าเพิ่ม รัฐบาลไทยให้ความสำคัญกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เนื่องจากเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมการจ้างงาน การขยายตัวทางเศรษฐกิจ และการถ่ายทอดเทคโนโลยี แหล่งที่มาของการลงทุนที่สำคัญ ได้แก่ ประเทศในทวีปยุโรป เอเชีย และอเมริกาเหนือ ที่ผ่านมา ไทยมีนโยบายการลงทุนที่จัดว่าเสรีมากประเทศหนึ่งในภูมิภาค โดยไม่มีข้อจำกัดเรื่องการถือหุ้นของคนต่างชาติในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต ส่วนกฎหมายที่กำกับดูแลการลงทุนในประเทศ คือ พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 ซึ่งได้มีการทบทวนเพื่อแก้ไขบางประเด็นให้มีความโปร่งใสและเป็นธรรมมากขึ้น และได้รับการเห็นชอบในหลักการจากคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2550 โดยมีประเด็นที่เสนอแก้ไข ดังนี้

(1) การปรับปรุงคำนิยาม “คนต่างด้าว” ให้ครอบคลุมสิทธิออกเสียง (Voting Right) เกินครึ่งของสิทธิในการออกเสียงทั้งหมด จะถือเป็นคนต่างด้าวด้วย เพื่อป้องกันการหลีกเลี่ยงกฎหมายโดยการออกหุ้นบุริมสิทธิ ให้คนต่างด้าวที่ลงทุนน้อยกว่าคนไทย แต่มีสิทธิออกเสียงมากกว่า หรือให้คนไทยที่ลงทุนมากกว่าแต่มีสิทธิออกเสียงน้อยกว่า ซึ่งจะถือเป็นบริษัทต่างด้าวที่แฝงในคราบบริษัทไทย และสามารถประกอบธุรกิจสงวนในท้ายบัญชี พรบ. โดยไม่ต้องขออนุญาต

(2) การเพิ่มโทษค่าปรับสำหรับการถือหุ้นแทนจากเดิม 5 เท่า จากโทษปรับสำหรับการกระทำผิดจากเดิมปรับตั้งแต่หนึ่งแสนถึงหนึ่งล้านบาท เนื่องจากโทษปรับตามกฎหมายปัจจุบันนั้นต่ำเกินไป ทำให้ผู้กระทำผิดไม่เกรงกลัว เพื่อป้องกันการละเมิดกฎหมายกรณีที่คนต่างด้าวประกอบธุรกิจสงวนในท้ายบัญชี พรบ. โดยไม่ได้รับอนุญาต ผ่านการถือหุ้นแทนโดยคนไทย (Nominee) และหากยังคงฝ่าฝืนไม่ทำให้ถูกต้องก็จะถูกปรับเพิ่มวันละหนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท เพิ่มโทษเป็นค่าปรับตั้งแต่ห้าแสนถึงห้าล้านบาทสำหรับการกระทำผิด และหากยังคงฝ่าฝืนไม่ทำให้ถูกต้องจะถูกปรับเพิ่มวันละห้าหมื่นถึงสองแสนห้าหมื่นบาท (ส่วนโทษจำคุกให้คงเดิมไว้ที่ไม่เกิน 3 ปี)

(3) การปรับปรุงรายการธุรกิจสงวนในบัญชี 3 เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายและสถานะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป โดยการยกเลิกรายการธุรกิจ 3 ที่มีกฎหมายเฉพาะควบคุมและมีหน่วยงานดูแลโดยตรงอยู่แล้ว เช่น ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า ธุรกิจหลักทรัพย์ ตราสารอนุพันธ์ ไฟแนนซ์ ธนาคารพาณิชย์ และเครดิตฟองซิเออร์ เป็นต้น นอกจากนี้ ยังยกเลิกเกณฑ์ทุนจดทะเบียนขั้นต่ำสำหรับการประกอบธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง ทำให้คนต่างชาติที่ประกอบธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง ต้องขออนุญาตกรมพัฒนาธุรกิจการค้าไม่ว่าจะมีทุนจดทะเบียนสูงเท่าไรก็ตาม

(4) การออกบทเฉพาะกาลให้ธุรกิจปรับตัว

(4.1) การแก้ไขนิยามเรื่อง “คนต่างด้าว” ทำให้มีบริษัทซึ่งเดิมเป็นบริษัทไทยกลายเป็นบริษัทต่างด้าวตามคำนิยามใหม่ ได้มีการออกบทเฉพาะกาลให้ระยะเวลาบริษัทเหล่านี้ปรับตัว โดย

ก) บริษัทที่ประกอบกิจการในบัญชี 1 และ 2 ได้แก่ ธุรกิจที่ไม่อนุญาตให้คนต่างด้าว ประกอบกิจการด้วยเหตุผลพิเศษ เช่น กิจการหนังสือพิมพ์ สถานีวิทยุกระจายเสียง หรือสถานีโทรทัศน์ และธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยหรือความมั่นคงของประเทศ หรือมีผลกระทบต่อศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี ทัศนคติกรรม วัฒนธรรม พิธีกรรม หรือทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม บทเฉพาะกาลกำหนดให้บริษัทดังกล่าวมาแจ้งกรมพัฒนาธุรกิจภายใน 1 ปี เพื่อขอหนังสือรับรองและให้ระยะเวลาปรับตัวให้ถูกต้องตามกฎหมายใหม่ภายใน 2 ปี โดยไม่ถูกลงโทษแต่อย่างใด

ข) บริษัทที่ประกอบกิจการในบัญชี 3 ซึ่งเป็นธุรกิจที่คนไทยไม่สามารถแข่งขันได้ เช่น การสีข้าว การทำการประมง เฉพาะการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ การทำกิจการบริการด้านบัญชี และด้านกฎหมาย เป็นต้น ที่กฎหมายอนุญาตให้คนต่างด้าวสามารถถือหุ้นได้ถึง 100% ก็เพียงแต่ให้มาแจ้งกรมพัฒนาธุรกิจการค้าภายใน 1 ปี เพื่อขอหนังสือรับรอง และสามารถทำธุรกิจต่อไปได้

(4.2) ส่วนบริษัทที่กระทำผิดเรื่องการถือหุ้นแทน ไม่ว่าจะประกอบกิจการในบัญชีใดก็ตาม ได้มีบทเฉพาะกาลให้บริษัทที่กระทำผิดมาแจ้งกรมพัฒนาธุรกิจการค้าภายใน 90 วัน และให้ระยะเวลาในการปรับตัวให้ถูกต้องตามกฎหมายภายใน 1 ปี โดยไม่ถูกลงโทษ

อย่างไรก็ตาม บทเฉพาะกาลสำหรับผู้กระทำผิดเรื่องการถือหุ้นแทนนี้จะไม่ครอบคลุมถึงผู้กระทำผิดที่อยู่ระหว่างการดำเนินคดีในชั้นพนักงานสอบสวนหรือศาล และจะพิจารณาคดีภายใต้กฎหมายเดิม

5. มาตรการด้านภาษี

ไทยมีอัตราภาษีเก็บจริงเฉลี่ย 14.7% จากรายการสินค้าตามพิกัดศุลกากรทั้งหมด 5,505 รายการ โดยกลุ่มสินค้าที่มีอัตราภาษีเฉลี่ยสูง ได้แก่ สินค้าประเภทผัก อาหารปรุงแต่ง อุปกรณ์การขนส่ง รองเท้า และอาวุธ นอกจากนี้ ยังมีโควตาภาษีสำหรับสินค้าเกษตร 23 รายการ ทั้งนี้ ปัจจุบัน ไทยผูกพันภาษีไว้ร้อยละ 74 ตามพิกัด 7 หลัก อัตราภาษีศุลกากรสามารถแบ่งได้เป็น 4 อัตรา คือ (1) อัตราตามพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. 2530 (2) อัตราที่เก็บจริง (3) อัตราภาษีผูกพันภายใต้ WTO (4) อัตราภาษีตามข้อผูกพัน อาทิตี CEPT, AISP และ GSTP ทั้งนี้ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของประเทศ ไทยได้ดำเนินการปรับโครงสร้างภาษีโดยแบ่งเป็น 3 อัตรา ได้แก่ ร้อยละ 1 สำหรับวัตถุดิบ ร้อยละ 5 สำหรับสินค้าขั้นกลาง และร้อยละ 10 สำหรับสินค้าสำเร็จรูป

ไทยยังมีอัตราภาษีที่ไม่ผูกพันภายใต้ WTO 26.1% ของรายการสินค้า (พิกัด 7 หลัก) เช่น เกลือ เชื้อเพลิง ปุ๋ย อุปกรณ์การขนส่ง ผลิตภัณฑ์ยาง เหล็กและเหล็กกล้า สำหรับสินค้าเกษตร (ตามคำนิยามของ WTO) ผูกพันไว้ทั้งหมด อย่างไรก็ตาม อัตราภาษีที่ผูกพันยังสูงกว่าอัตราภาษีที่เก็บจริงมาก ทำให้สามารถเปลี่ยนแปลงอัตราที่เก็บจริงได้ โดยขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี

ประมาณ 4% ของรายการสินค้า มีอัตราภาษี 0% เนื่องจากผลของ The Information Technology Agreement (ITA) และการลดภาษีโดยสมัครใจ นอกจากนี้ ยังมีอัตราภาษีพิเศษ (Special duties and alternative duties) 1,268 รายการ คิดเป็น 23% ของรายการสินค้า (พิกัด 7 หลัก) ซึ่งส่วนใหญ่จะมีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้อง

อุตสาหกรรมภายในประเทศ จากการเปลี่ยนแปลงราคาสินค้าที่นำเข้า เช่น สินค้าเกษตรและอาหาร พลาสติก ยางพารา กระดาษ สิ่งทอ เครื่องหนัง และของที่ทำด้วยหิน

โควตาภาษี

ในปี 2546 โควตาภาษีมี 1.0% ของรายการสินค้าทั้งหมด (พิกัด 7 หลัก) ประมาณ 60% ของอัตราภาษี นอกโควตาเป็นอัตรา ad valorem เมื่อเปรียบเทียบกับ 75% ของอัตราในโควตา ทั้งนี้ อัตราภาษีเฉลี่ยในโควตาอยู่ที่ 22.6% เมื่อเปรียบเทียบกับ 40.3% สำหรับอัตราเฉลี่ยนอกโควตา อย่างไรก็ตาม โควตาภาษีจะไม่ใช้กับการนำเข้าจากประเทศสมาชิกอาเซียน ยกเว้นสินค้านั้นจะไม่อยู่ในบัญชีลดภาษีภายใต้ AFTA เช่น น้ำมันปาล์ม

อัตราภาษีนำเข้าของไทย

สินค้า	เฉลี่ยอัตราภาษีที่ผูกพัน	อัตราภาษีที่เก็บจริง (2546)
รวมทุกสินค้า	28.4	14.7
เกษตร (HS 01-24)	33.1	25.4
อุตสาหกรรม (HS 25-97)	27.2	12.9

ที่มา: Trade Policy Review

6. มาตรการที่มีใช้ภาษี

6.1 สินค้าห้ามนำเข้า

รายการ	เหตุผล
(1) เครื่องเล่นเกม	เพื่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน
(2) ตู้เย็นที่ใช้สาร CFC	เพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยของสาธารณสุข
(3) เครื่องยนต์ ส่วนประกอบและ อุปกรณ์ใช้แล้ว	เพื่อปกป้องชีวิตหรือสุขภาพมนุษย์และความปลอดภัยของสาธารณสุข
(4) ยางรถใช้แล้ว	เพื่อป้องกันปัญหามลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม สุขอนามัยของประชาชน และขยะของเสียภายในประเทศ
รายการ	เหตุผล
(5) มาตรการ	

6.2 สินค้าที่ต้องชำระค่าธรรมเนียมพิเศษนำเข้า

6.3 สินค้าที่ต้องขออนุญาตนำเข้า

7. สภาวะการค้าระหว่างประเทศของไทย

ในปี 2550 การค้าระหว่างไทยกับโลกมีมูลค่ารวม มีมูลค่ารวม 292,488.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา 94,965.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือร้อยละ 13.15 โดยไทยส่งออกไปโลกคิดเป็นมูลค่า 152,477.58 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพิ่มขึ้นร้อยละ 17.54 และนำเข้าจากโลกคิดเป็นมูลค่า 140,010.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.73 โดยไทยเป็นฝ่ายขาดดุลการค้า 2,989.86 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

สินค้าส่งออกจากไทยที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ อุปกรณ์ ส่วนประกอบรถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ แผงวงจรไฟฟ้า ยางพารา อัญมณีและเครื่องประดับ เม็ดพลาสติก เหล็ก เหล็กกล้า และผลิตภัณฑ์ รถจักรยานยนต์และส่วนประกอบ เครื่องจักรกล น้ำมันสำเร็จรูป เคมีภัณฑ์ เป็นต้น

สินค้านำเข้าไทยที่สำคัญ ได้แก่ น้ำมันดิบ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ เคมีภัณฑ์ แผงวงจรไฟฟ้า เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ อุปกรณ์ สินค้าโลหะอื่นๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ เพชรพลอย อัญมณี เงินแท่งและทองคำ ส่วนประกอบและอุปกรณ์ยานยนต์ เป็นต้น

มูลค่า : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ปี พ.ศ.	ปริมาณการค้ารวม		ส่งออก		นำเข้า		ดุลการค้า
	มูลค่า	% Δ	มูลค่า	% Δ	มูลค่า	% Δ	
2541	96,924.6	-20.23	54,490.1	-6.58	42,434.5	-32.84	12,055.6
2542	108,378.0	11.82	58,463.4	7.29	49,914.6	17.63	8,548.8
2543	131,804.6	21.62	69,624.2	19.09	62,180.4	24.57	7,443.8
2544	126,912.4	-3.71	65,183.2	-6.38	61,729.2	-0.73	3,454.0
2545	132,395.6	4.32	68,156.3	4.56	64,239.3	4.07	3,917.0
2546	124,053.0	-6.30	49,019.0	-28.08	75,034.0	16.80	-26,015.0
2547	152,278.3	22.75	58,241.3	18.81	94,037.0	25.33	-35,795.7
2548	181,419.5	19.14	63,229.4	8.56	118,190.1	25.68	-54,960.7
2549	197,522.9	8.88	70,692.4	11.80	126,830.5	7.31	-56,138.1
2550	292,488.2	13.15	152,477.6	17.54	140,010.6	8.73	-2,989.86

ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยความร่วมมือของกรมศุลกากร

สินค้าส่งออกสำคัญของไทย

รายการ	มูลค่า: ล้านเหรียญสหรัฐ				อัตราขยายตัว: %				สัดส่วน: %			
	2547	2548	2549	2550	2547	2548	2549	2550	2547	2548	2549	2550
1. คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	9,185.7	11,848.0	14,876.3	17,305.1	12.16	28.98	25.56	16.38	9.52	10.68	11.47	11.35
2. รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	5,495.6	7,745.5	9,540.8	12,040.7	38.59	40.94	23.18	26.42	5.69	6.98	7.35	7.90
3. แผงวงจรไฟฟ้า	4,902.8	5,950.6	7,028.7	8,053.4	6.02	21.37	18.12	14.56	5.08	5.36	5.42	5.28
4. ยางพารา	3,428.9	3,710.0	5,393.6	5,640.5	23.00	8.20	45.38	4.52	3.55	3.34	4.16	3.70
5. อัญมณีและเครื่องประดับ	2,645.6	3,232.7	3,644.3	5,382.2	5.21	22.19	12.73	46.72	2.74	2.91	2.81	3.53
6. เม็ดพลาสติก	3,105.2	4,198.5	4,500.7	5,214.1	44.54	35.21	7.20	15.91	3.22	3.78	3.47	3.42
7. เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์	2,478.1	2,898.0	3,527.1	4,596.0	46.88	16.94	21.71	30.25	2.57	2.61	2.72	3.01
8. เครื่องจักรกล	1,670.1	2,111.3	2,655.2	4,366.6	34.15	26.41	25.76	64.46	1.73	1.90	2.05	2.86
9. น้ำมันสำเร็จรูป	1,763.5	2,352.1	3,634.8	4,097.1	72.83	33.37	55.13	12.28	1.27	1.83	2.12	2.80
10. เคมีภัณฑ์	2,059.2	2,646.8	3,443.2	3,922.6	30.21	28.51	29.79	14.22	2.13	2.39	2.65	2.57
รวม 10 รายการ	38,289.7	46,690.9	58,253.8	70,618.3	23.41	27.11	24.76	21.23	38.06	42.09	44.91	46.31
อื่นๆ	36,770.0	64,246.7	71,466.6	81,859.3	18.88	7.49	11.24	14.54	61.94	57.91	56.09	53.69
มูลค่ารวม	96,502.8	110,937.7	129,720.4	152,477.6	20.57	14.96	16.93	17.54	100.0	100.0	100.0	100.0

ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยความร่วมมือของกรมศุลกากร

สินค้านำเข้าสำคัญของไทย

รายการ	มูลค่า: ล้านเหรียญสหรัฐ				อัตรายายตัว: %				สัดส่วน: %			
	2547	2548	2549	2550	2547	2548	2549	2550	2547	2548	2549	2550
1. น้ำมันดิบ	10,547.8	16,998.7	20,111.6	20,421.6	47.88	61.16	18.31	1.54	11.22	14.38	15.86	14.59
2. เครื่องจักรกล และส่วนประกอบ	9,527.3	11,209.6	11,448.4	12,172.2	19.95	17.66	2.13	7.57	10.13	9.48	9.03	8.69
3. เคมีภัณฑ์	7,351.7	8,463.4	9,108.9	10,021.2	31.90	15.12	7.63	13.51	7.82	7.16	7.18	7.16
4. แผงวงจรไฟฟ้า	7,261.8	7,985.9	8,609.2	9,824.4	23.82	9.97	7.81	13.86	7.72	6.76	6.79	7.02
5. เครื่องจักรไฟฟ้า และส่วนประกอบ	7,759.1	9,526.2	9,580.5	9,517.9	17.07	22.77	0.57	1.33	8.25	8.06	7.55	6.80
6. เหล็ก เหล็กกล้า และผลิตภัณฑ์	6,552.4	8,697.3	7,357.2	8,757.2	54.28	32.73	-15.41	15.69	6.97	7.36	5.80	6.12
7. คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และ ส่วนประกอบ	4,732.1	6,673.4	7,442.0	7,520.9	11.94	41.02	11.52	-1.01	5.03	5.65	5.87	5.37
8. สินแร่โลหะอื่นๆ เศษโลหะและ ผลิตภัณฑ์	3,611.4	4,340.0	6,039.5	7,131.6	54.18	20.18	39.16	17.27	3.84	3.67	4.76	5.09
9. เพชรพลอย อัญมณี เงินแท่ง และทองคำ	2,863.5	3,924.7	3,878.5	4,117.5	37.89	37.06	-1.18	5.83	3.05	3.32	3.06	2.94
10. ส่วนประกอบ อุปกรณ์ยานยนต์	2,985.7	3,215.0	3,055.4	3,336.9	19.88	7.68	-4.96	8.67	3.18	2.72	2.41	2.38
รวม 10 รายการ	63,192.7	81,034.1	86,631.3	92,639.4	23.43	24.64	23.74	7.31	39.67	43.01	45.51	66.17
อื่นๆ	58,241.3	63,229.4	70,692.4	47,371.2	18.81	8.56	11.80	11.61	60.33	56.99	54.49	33.83
มูลค่ารวม	96,531.0	110,953	129,744	140,010.	20.60	14.94	16.94	8.73	100.0	100.0	100.0	100.0
				6								0

ที่มา: ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยความร่วมมือของกรมศุลกากร

หมายเหตุ: 2550 เป็นตัวเลขเบื้องต้น